

Γιατί η επίθεση της Χαμάς στο Ισραήλ στις 7 Οκτώβρη αποτελεί ιστορικό σημείο καμπής

Η Χαμάς (ακρωνύμιο του Ισλαμικού Κινήματος Αντίστασης) χαρακτηρίζεται ως τρομοκρατική οργάνωση από τα περισσότερα δυτικά μέσα ενημέρωσης και από αρκετές δυτικές χώρες (ΗΠΑ, Ε.Ε, Ιαπωνία) αν και όχι από όλες, με συνέπεια να δημιουργείται η εντύπωση ότι πρόκειται για τζιχαντιστές ένοπλους τρομοκράτες μαχητές και βομβιστές αυτοκτονίας. Η Χαμάς όμως, εκτός από τον στρατιωτικό της βραχίονα που είναι οργανωμένος στρατός, είναι ταυτόχρονα ένα ισλαμιστικό, κοινωνικό, εθνικό-απελευθερωτικό κίνημα και πολιτικό κόμμα που κέρδισε τις βουλευτικές εκλογές της Παλαιστίνης το 2006 και κυβερνάει τη Γάζα έκτοτε. Τη δεκαετία του 70, οι ισραηλινοί πίστευαν λανθασμένα, -όπως αποδείχθηκε εκ των υστέρων-, ότι επιτρέποντας τη δράση ισλαμιστικών οργανώσεων στην Παλαιστίνη θα περιόριζαν τη δράση της PLO (Οργάνωση για την απελευθέρωση της Παλαιστίνης) ενάντια στο Ισραήλ. Οι ισραηλινοί θεωρούσαν ότι με την ίδρυση του ισλαμικού κέντρου της Γάζας που έλεγχε μεγάλο τμήμα των τζαμιών, των ισλαμικών σχολείων και του ισλαμικού πανεπιστημίου της Γάζας οι ισλαμιστικές οργανώσεις θα περιόριζαν τη δράση τους στη φιλανθρωπία και τη θρησκεία. Αντίθετα, η ριζοσπαστικοποίηση των όλο και πιο μορφωμένων παλαιστινίων, η δικτύωση των διαφόρων ισλαμικών κοινωνικών δομών σε συνδυασμό με την ήττα του παναραβισμού (η ήττα Αιγύπτου, Συρίας, Λιβάνου και Ιορδανίας το 1967 από το Ισραήλ), τη μακροχρόνια οικονομική κρίση (πετρελαϊκές κρίσεις 73/79), τη νικηφόρα ιρανική επανάσταση το 1979, τους εντεινόμενους εποικισμούς του Ισραήλ στη Δυτική Όχθη και την επικράτηση της δεξιάς στο Ισραήλ (το 1977 δεξιό κόμμα Λικούντ κέρδισε για πρώτη φορά τις εκλογές) οδήγησαν στην πρώτη Ιντιφάντα και την ίδρυση της Χαμάς το 1987. Η Χαμάς εναντιώθηκε στις συμφωνίες του Όσλο (1993-1995) και συμμετείχε στη δεύτερη Ιντιφάντα (2000-2005), ενώ ως φορέας συλλογικής δράσης με κοινωνική δικτύωση, έχει συνδεθεί με την αντίσταση κατά του σιωνισμού όχι των εβραίων, για τη δημιουργία ενός παλαιστινιακού κράτους στα σύνορα του 1967, όπως αποτυπώνεται στο πιο μετριοπαθές αναθεωρημένο [πολιτικό της μανιφέστο του 2017](#). Οι απανταχού μαρξιστές-λενιστές που κατηγορούν και υποτιμούν τα ισλαμιστικά και αραβικά κινήματα αντίστασης ως πολιτικά καθυστερημένα και φονταμενταλιστικά καθώς δεν είναι σύμφωνα με τις γραφές τους, ας καταλάβουν ότι οι αντιστάσεις των καταπιεσμένων και των κολασμένων της γης δεν έχουν manual. Τα ισλαμιστικά κινήματα, όπως της Παλαιστίνης, έχουν ανταποικιακό και εθνικο-απελευθερωτικό χαρακτήρα. Οι αραβικές χώρες έχουν διαφορετική ιστορία και πολιτικο-θρησκευτικά χαρακτηριστικά σε σχέση με τη Δύση.

Το Ισραήλ στις 7 Οκτώβρη δέχθηκε τη μεγαλύτερη και πιο καλά οργανωμένη επίθεση στα εδάφη του από τη Χαμάς και άλλες οργανώσεις όπως η Ισλαμική Τζιχαντ της Παλαιστίνης (PIJ) και το Δημοκρατικό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης (DFLP). Ο πολυδιαφημισμένος ως ο πιο καλά οργανωμένος στρατός στον κόσμο και οι μυστικές υπηρεσίες του πιάστηκαν στον ύπνο με 1300 ισραηλινούς νεκρούς και περίπου 200 αιχμαλώτους. Η υπόσχεση της κυβέρνησης Νετανιάχου για την ασφάλεια των ισραηλινών μέσω ενός ισχυρού υπερσύγχρονου στρατού και μέσω του εγκλεισμού των Παλαιστινίων στην ανοιχτή φυλακή τη Γάζας, κατάπεσε. Εξαυλώθηκε δε και η προσπάθεια εξομάλυνσης των ισραηλινών εξωτερικών σχέσεων με κάποια αραβικά βασίλεια. Οι συνομιλίες του Ισραήλ με τη Σαουδική Αραβία για εξομάλυνση των σχέσεων τους σε συνέχεια των «συμφωνιών του Αβραάμ» με άλλα αραβικά βασίλεια (Μπαχρέιν, Μαρόκο, Η.Α.Ε.), διακόπηκαν μετά τις αεροπορικές επιθέσεις του Ισραήλ στη Γάζα. Το Ισραήλ έχει πλέον παγιδευτεί από την απόφαση του για χερσαία επίθεση στη Γάζα με στόχο τη διάλυση της Χαμάς, προκειμένου να αποκαταστήσει το χαμένο του γόητρο. Εάν προχωρήσει σε χερσαία επίθεση μεγάλης κλίμακας κινδυνεύει να ανοίξει δεύτερο μέτωπο με τη Χεζμπολά και να γενικευτεί ο πόλεμος σε περιφερειακό επίπεδο. Εάν δεν προχωρήσει σε χερσαία επίθεση ή αυτή είναι μικρής κλίμακας δεν θα επιτευχθεί ο διακηρυγμένος στόχος για διάλυση της Χαμάς με απρόβλεπτες συνέπειες στο εσωτερικό του Ισραήλ. Η κυβέρνηση του Ισραήλ (που μετά την επίθεση της Χαμάς έχει γίνει εθνικής ενότητας) από της αρχής του έτους αντιμετωπίζει τεράστιες αντικυβερνητικές διαδηλώσεις εναντίον της αμφιλεγόμενης δικαστικής μεταρρύθμισης -η οποία αυξάνει τις εξουσίες της εκτελεστικής εξουσίας έναντι της δικαστικής- και τις τελευταίες ημέρες για τους νεκρούς ισραηλινούς και τους αιχμαλώτους.

Η ισχυροποίηση της Κίνας ως πολιτικής, στρατιωτικής και οικονομικής ανερχόμενης παγκόσμιας δύναμης και η σταδιακή αμφισβήτηση των ΗΠΑ και των δυτικών δυνάμεων από τις χώρες του Παγκόσμιου Νότου από την Αφρική, την Ασία μέχρι τη Νότια Αμερική έχουν αλλάξει τις ισορροπίες στην ευρύτερη Μέση Ανατολή. Η νίκη των Ταλιμπάν και η απόσυρση των ΗΠΑ από το Αφγανισταν, η νίκη της Ρωσίας και του σιιτικού Άξονα της Αντίστασης στη Συρία και η διάλυση του ISIS, η ιστορική συμφωνία Ιράν και Σαουδικής Αραβίας υπό τη μεσολάβηση της Κίνας, το διαφαινόμενο τέλος του πολέμου στην Υεμένη, η παγίωση του καρτέλ ενέργειας ανάμεσα στη Ρωσία και τη Σαουδική Αραβία αποτελούν ορόσημα αλλαγής ισορροπιών στη Μέση Ανατολή. Η Κίνα και η Ρωσία διαδραματίζουν πλέον ενεργό ρόλο στη Μέση Ανατολή ενώ το Ιράν, η Τουρκία και η Σαουδική Αραβία εξελίσσονται σε σημαντικές περιφερειακές δυνάμεις με ανεξάρτητη εξωτερική πολιτική. Οι αντιμαχόμενες πλευρές στον πόλεμο δια αντιπροσώπων στην Ουκρανία φαίνεται να είναι οι ίδιες με αυτές σήμερα στην Παλαιστίνη. Οι χώρες που κράτησαν ουδέτερη στάση και δεν επέβαλαν κυρώσεις στη Ρωσία (π.χ χώρες του Κόλπου, Τουρκία) είναι αυτές που δεν στηρίζουν τη χερσαία επίθεση του Ισραήλ αλλά την εκεχειρία στην Γάζα. Η αντεπίθεση της Ουκρανίας με την υποστήριξη της Δύσης και του NATO που μέχρι στιγμής δεν έχει αποτελέσματα και τα αντιμπεριαλιστικά κινήματα στη Δυτική Υποσαχάρια Αφρική, δημιουργούν πολιτικά προβλήματα τόσο στο εσωτερικό των κρατών της όσο και στη συνολική εικόνα της Δύσης. Η ενδεχόμενη χερσαία επέμβαση του Ισραήλ στην παρούσα ιστορική συγκυρία θα έχει απεναντί της πιο οργανωμένες στρατιωτικές δυνάμεις και την οργισμένη

αντίδραση όλου του μουσουλμανικού κόσμου. Η Χαμάς δεν έχει μόνο τη στήριξη του σιιτικού άξονα και της παλαιστινιακής διασποράς αλλά και των αδελφών μουσουλμάνων (διακρατική οργάνωση σουνιτών ισλαμιστών) σε Αίγυπτο, Κατάρ και Τουρκία (η Χαμάς ιδρύθηκε από την παλαιστινιακή πτέρυγα των αδελφών μουσουλμάνων).

Η 7η Οκτώβρη αποτελεί ιστορικό σημείο καμπής γιατί ταυτόχρονα η παλαιστινιακή αντίσταση είναι δυνατή, η κυβέρνηση του Ισραήλ ευάλωτη και παγιδευμένη παρά τη στρατιωτική της υπεροχή και οι ισορροπίες στη Μέση Ανατολή έχουν αλλάξει προς ένα πολυπολικό γεωπολιτικό περιβάλλον. Δημιουργείται ένα μεγάλο κίνημα με διαδηλώσεις σε όλη τη Δύση ενάντια στη χερσαία επέμβαση του Ισραήλ, που παρόμοιο του έχουμε να δούμε από την εισβολή των ΗΠΑ στο Ιράκ το 2003. Έχουν δημιουργηθεί οι προϋποθέσεις για την ίδρυση παλαιστινιακού κράτους, ως μοναδικού μέσου ειρήνευσης στη Μέση Ανατολή. Διαφορετικά, γίνεται ορατή η πιθανότητα ενός τρίτου παγκοσμίου πολέμου ως μετεξέλιξη ενός περιφερειακού πολέμου στη Μέση Ανατολή και ανοιχτών μετώπων σε Ουκρανία, Καύκασο (Ναγκόρνο Καραμπάχ) και Υποσαχάρια Αφρική.